

Partea a treia (cap. 3,6 până la 8,4)

Secțiunea întâi (cap. 3,6 până la 5,1)

Am ajuns astăzi la partea a treia a Cântării Cântărilor. După refrenul din capitolul 3,5: »Vă implor fiice ale Ierusalimului ... nu stârniți dragostea până nu vine ea«, începe acum o nouă subdiviziune, partea principală, care este partea cea mai mare și cea mai importantă a acestei cărți.

Am văzut anterior deja de mai multe ori, că de fiecare dată partea care urmează după refren începe cu sosirea Preaiubitului. Așa am văzut în capitolul 2,8, că după refren începe o nouă secțiune cu venirea Mirelui: »Aud glasul Preaiubitului meu! Iată-L că vine sărind peste munți, săltând peste dealuri«. Acolo am întâlnit mireasa în stări de iarnă, întoarsă înapoi în anturajul ei propriu, departe de Mire. Când însă se arată primăvara, El vine la ea și o cheamă să părăsească locuința ei și să vină afară la El.

Și partea a treia a acestei cărți începe cu sosirea Mirelui. El vine aici nu să cheme mireasa, ci El vine cu ea din pustie afară. De fapt tot accentul stă aici pe mireasa însăși. Această parte începe categoric cu: »Cine este *aceea* care vine din pustie?« Așa cum în capitolul 2 accentul sta pe Preaiubitul care a sosit, așa stă aici accentul pe mireasă. Pentru a treia oară vom vedea în capitolul 8,5 cum ei vin împreună din pustie: »Cine este *aceea* care se suie din pustie, rezemată de iubitul ei?« Însă aici nu suntem încă așa departe. Am văzut în această carte că este o evoluție în sentimentele miresei. Mai întâi trebuie să vină Mirele Însuși la ea, s-o trezească din adormirea ei, din starea ei de iarnă. Aici ea este sculată și lângă El; sau mai bine zis, ea se găsește ca și El în pustie. Noi am spune că ar fi fost mult mai sigur pentru ea să fi rămas în oraș. Însă dimpotrivă, Mirele nu dorește ca ea să rămână în oraș. Orașul vorbește despre organizarea lumescă, chiar și pe tărâm creștin. El vrea ca ea să fie lângă El. Pustia în sine nu este un loc agreabil. Însă dacă Mirele este acolo, toate vor fi altfel! Pentru ea este chiar singurul loc sigur. În primul rând, pentru că El este acolo, și în al doilea rând, pentru că, așa cum știm, în "oraș" vor veni necazuri. Aceasta înseamnă: când rămășița lui Iuda se va întoarce în viitor la Dumnezeu, prin Cuvântul lui Dumnezeu, (după ce Adunarea va fi luată de Dumnezeu), anticrist va înălța în Ierusalim groaza pustiiri. Atunci rămășița va fugi la porunca lui Dumnezeu, și se va împlini ceea ce citim în cartea Apocalipsa 12, unde femeia (aceeași rămășiță ca și femeia din Cântarea Cântărilor) fuge în pustie și acolo are un loc unde Dumnezeu o va păzi 1260 de zile.

Aici în ultima parte a capitolului 3 găsim felul slăvit și minunat în care Domnul o păstrează acolo în pustie. În Osea 2 găsim că Dumnezeu va conduce mireasa în pustie și acolo va vorbi inimii ei. De aceea El o conduce în afara sistemului religios, din care ea vine, ca să o aibă lângă Sine în pustie, ocrotită de pericole și acolo să vorbească inimii ei și să-i dea ceea ce ea are nevoie. Așa am văzut și în Isaia 16, cum Moab - *una* din cetățile în care ea va fugi - la sfârșitul Necazului, o va trimite înapoi prin pustie spre muntele Sionului. Și din alte locuri reiese că în timpul Necazului cel mare mireasa va fi găsită în pustie (compară cu Ieremia 31,2). Credem noi că Dumnezeu nu o va ocroti acolo, El, care Însuși i-a pregătit un loc acolo, și nu o va hrăni și nu o va îngriji? El o va păzi, așa cum a făcut cu Israel atunci când l-a scos din Egipt (un tablou al lumii), și El l-a trecut prin Marea Roșie și l-a dus în pustie; pustia nu era o țară plăcută. Acolo un om natural din natura lui nu poate fi fericit. Dar era o țară în care Dumnezeu Însuși mergea înaintea lor. În Psalmul 107 se arată legătura între călătoria prin pustie, pe care poporul a făcut-o când a ieșit din Egipt, și călătoria pe care el o va face în viitor, când Dumnezeu va duce această rămășiță în pustie. Psalmul 107 este primul Psalm al ultimei cărți a Psalmilor. El ne descrie pe scurt toate căile lui Dumnezeu cu Israel, de la început și până la sfârșit. În versetele 4-6 sunt descrise primele căi ale lui Dumnezeu cu poporul: »Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumblate și nu găseau nici o cetate unde să poată locui. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei. Atunci în strâmtorarea lor au strigat către Domnul, și El i-a izbăvit din necazurile lor.« Acesta este trecutul: un drum în pustie prin împrejurări vitrege, însă Dumnezeu i-a condus prin ele, până i-a adus în țara locuinței despre care ei au cântat deja în Exod 15. Pe parcursul

Psalmului găsim cum mai târziu ei au fost aduși din Babilon înapoi în țară; după aceea vedem că cei credincioși din poporul necredincios din timpul Domnului Isus vor intra în Adunare ca o mică rămășiță, și cum la urmă în starea de necredință s-au întors înapoi în țară. Aceasta s-a împlinit acum (versetul 36). »Așează acolo pe cei flămânzi și ei întemeiază o cetate ca să locuiască în ea; însămânțează ogoare și sădesc vii, care le aduc rod. El îi binecuvântează și se înmulțesc nespūs, și nu lasă să se reducă numărul vitelor lor«. Aceasta este starea în care ei se găsesc acum; în necredință aduși înapoi în țară, dar totuși sub supravegherea și conducerea lui Dumnezeu.

Însă apoi se spune în versetul 39: »Dacă sunt împruținați și apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință (aceasta se va întâmpla când Dumnezeu va aduce Necazul cel mare peste țară), El varsă disprețul peste cei mari, și-i face să pribegească printr-un pustiu în care nu este nici un drum; dar ridică pe cel lipsit din necaz și înmulțește familiile ca pe niște turme. Cei dreți văd lucrul acesta și se bucură și orice nelegiuire își închide gura.« Și atunci, în Necazul cel mare, rămășița va fi condusă iarăși în pustie. Atunci Dumnezeu o va ocroti și cârmui prin aceleași mijloace, așa cum a făcut-o cu sute de ani înainte, pe când rătăcea prin pustie pe drumul din Egipt spre țara făgăduinței. Dacă din depărtare am fi văzut atunci poporul acolo în pustie, atunci am fi observat mai întâi ceea ce am citit aici: »Cine este aceea care se urcă din pustie ca niște stâlpi de fum?« (versetul 6). Primul lucru, pe care îl observam la popor, era călăuzirea lui Dumnezeu, care mergea înaintea lui. El a dat poporului ziua un stâlp de nor și noaptea un stâlp de foc, ca să-i conducă prin pustie. Era un teritoriu îngrozitor; citim că Dumnezeu i-a găsit în țara pustiei și în singurătate, în urlatul animalelor sălbatice, dar i-a păzit ca pe lumina ochiului; El i-a purtat ca pe aripi de vultur (Deuteronom 32,10-12) și i-a condus prin stâlpul de nor. În Numeri 9 găsim că Dumnezeu le-a dat stâlpul de nor; el mergea înaintea lor; el se ridica când ei trebuiau să plece și se așeza când ei trebuiau să se oprească. Dumnezeu a prevăzut totul pentru ei. Așa va fi și în viitor. El nu va părăsi pe poporul Său. Citim în Isaia 4, unde se vorbește despre slava viitoare și mântuirea rămășiței: »Și cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi "sfânt", oricine va fi scris printre cei vii la Ierusalim. După ce Domnul va spăla murdăriile fiicei Sionului și va curăți Ierusalimul de vinovăția de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecării și cu duhul nimicirii; Domnul va așeza pe toată întinderea muntelui Sionului și peste adunările lui, un nor de fum ziua și un foc de flăcări strălucitoare noaptea; căci peste toată slava va fi un acoperiș.« (versetele 3-5) Stâlpii de fum vor fi aceia care îi vom sesiza, dacă am vedea din depărtare rămășița în pustie.

Însă dacă ne vom apropia mai mult, vom vedea mai minunat cum Dumnezeu iubește poporul și cum El îi dăruiește tot ce are el nevoie în pustie. Atunci vom descoperi că el este îmbibat de un miros de smirnă și de tămâie. Cu cât ne apropiem mai mult cu atât vom mirosi mai mult ce se ridică acolo din mijlocul poporului. Așa cum a fost odinioară în pustie, așa va fi și în viitor; un popor al lui Dumnezeu, îmbibat de un miros de smirnă și de tămâie (compară cu Psalmul 45,8). Ce înseamnă aceasta? Am văzut în capitolul 1 ce reprezintă smirna, și anume, ea este un simbol al suferințelor pe care Domnul Isus le-a îndurat pentru noi. Tămâia este un tablou al slavei Sale proprii, personale, în legătură cu mijlocirea pe care El o face acum pentru credincioși. În Apocalipsa 5 bătrânii din cer au potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Însă aceasta o găsim explicată mai îndeaproape în capitolul 8. Acolo se spune că rugăciunile sfinților se înalță spre Dumnezeu, însă Hristos Însuși (celălalt Înger, așa cum este El numit acolo), dă putere rugăciunilor. Cum face El aceasta? Prin aceea că El alătură rugăciunilor lucrarea de tămâiere, prin aceea că El le leagă cu slava propriei Sale Persoane. Miresmele plăcute ale lui Hristos vor parfuma în viitor rămășița, așa cum a fost în cazul poporului în pustie. Care dintre cele doua miresme au ieșit acolo în relief? Pe primul loc se găsea în curtea din față a cortului altarul arderii de tot. Carnea arsă nu miroase bine, însă era o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu, așa de plăcută, că Dumnezeu, potrivit cu Exod 29, pe baza acestui miros putea să locuiască în mijlocul poporului. Așa poate Dumnezeu acum să locuiască și la noi pe baza jertfei de ardere de tot, așa cum a devenit Domnul Isus pe crucea de pe Golgota, pe baza mirosului plăcut al acestei jertfe, care se ridică zi și noapte spre El, așa cum zi și noapte de pe altarul jertfei

arderii de tot s-a ridicat mirosul jertfei. Pe baza acestei singure jertfe va putea El păzi și această rămășiță în pustie. În primul rând, deci, prin mirosul altarului jertfei arderii de tot, al smirnei, care vorbește de suferințele de pe cruce, pe care le-a îndurat Domnul Isus. Aceasta este valabil nu numai pentru noi, ci și pentru această rămășiță, pe care El o va păzi atunci în pustie.

Pentru a putea mirosi al doilea miros, trebuie să intrăm prin perdea în Locul Sfânt. Acolo putem vedea cum marele preot intra de două ori pe zi în Locul Sfânt, ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii (Exod 30). Aceasta nu vorbește despre suferințele lui Hristos pe cruce, ci despre lucrarea pe care El o face acum. Ca Mare Preot, El este în Locul Sfânt ca să facă lucrarea de tămâiere pe altarul tămâierii. Aceasta înseamnă că El mijlocește pentru noi și ne reprezintă. Pe ce bază poate face El aceasta? Deoarece El jertfește pe acest altar lucrarea de tămâiere, care vorbește despre slava Sa launtrică. Dumnezeu primește lucrarea Sa de Mare Preot pe baza a ceea ce Domnul Isus, Marele Preot, este în Sine Însuși, pentru că Dumnezeu miroase tămâia care dă putere rugăciunilor (Apocalipsa 8). Numai de aceea Dumnezeu poate să ne primească și să ne conducă prin pustie, așa cum El va face cu rămășița lui Israel în viitor. Dumnezeu ne păzește, noi suntem plăcuți Lui în Preaiubitul. El poate să conducă rămășița prin pustie, căci El îi vede de asemenea în Preaiubitul; deoarece ei sunt pătrunși de suferințele, pe care Domnul Isus le-a îndurat pentru ei pe cruce, și sunt pătrunși de mirosul tămâiei, care vorbește despre ceea ce Domnul Isus face acum în fiecare zi ca Mare Preot, și despre ceea ce El va face atunci pentru poporul acesta. Aceste mirosuri plăcute îi înconjoară, și ei înșiși le miroase. Aici ei au pătruns mai departe în slava Sa, în ceea ce este El Însuși, decât au fost în capitolul 2. La această cunoaștere nu vor ajunge simplu! Când cineva tocmai a venit la credință, el nu știe prea multe despre smirna și despre tămâia care se găsesc la Domnul Isus, și nu știe absolut nimic despre »tot felul de mirodenii parfumate ale negustorilor de mărunțișuri.« Noi trebuie să cumpărăm toate aceste parfumuri de la negustorii de mărunțișuri; pentru aceasta trebuie să plătim un preț. Dacă vrem să știm cine este Domnul Isus, nu este suficient să credem în El (deși aceasta este suficient ca să fim mântuiți); trebuie să facem ceva, ca să pătrundem în toate splendorile pe care Dumnezeu le vede în El; în smirnă, răscumpărarea pe care El a realizat-o, și în tămâie, ceea ce El face acum pentru noi ca Mare Preot. Și așa putem să privim tot ce se exprimă prin »tot felul de mirodenii«: toate celelalte splendori, care se găsesc în El (compară cu capitolul 4,13-14).

Dacă vom privi mai departe poporul pe drumul său prin pustie, atunci vom descoperi încă multe alte lucruri. Dacă vom intra din curtea din față în Locul Sfânt și de acolo în Sfânta Sfintelor, atunci vom găsi ceea ce se spune în versetul 7: »lectica lui Solomon«; Sfânta Sfintelor, lada legământului (chivotul) care stătea în Sfânta Sfintelor, unde locuia Dumnezeu între heruvimii de pe capacul ispășirii, de asemenea înconjurat de fumul de tămâie, când marele preot intra acolo o dată pe an. De ce seamănă chivotul cu lectica lui Solomon? Da, citim aici că Solomon are o lectică. El însuși nu a fost purtat prin pustie în această lectică, însă este lectica lui, pe care a pus-o la dispoziție, ca să ducă mireasa în siguranță prin pustie. Aici nu se spune: "Cine este el?", ci se spune: »Cine este aceasta care se suie din pustiu?«, șezând în lectica pe care Solomon i-a trimis-o, ca s-o ducă prin pustie. Nu este tot așa și cu noi cu privire la chivot? Chivotul este un simbol al Domnului Isus Însuși. Lemnul vorbește de natura Sa omenească și aurul de slava Sa dumnezeiască. Ce har însă să știm, că ambele table de piatră, care stăteau în ea și care sunt o copie a primelor table de piatră (aceste prime table de piatră sunt de asemenea un tablou al Domnului Isus), sunt un tablou al credincioșilor, care sunt încercuiți de Domnul Isus, și așa sunt purtați în siguranță (Deuteronom 10,1-5; 2 Corinteni 3,37). El, purtat prin pustie, însă noi suntem „puși” în El, păstrați în El, așa că suntem siguri în fața judecății, căci pe chivot s-a stropit sângele din marea zi a ispășirii; și în siguranță față de pericolele pustiei, căci noi suntem ocrotiți în El. Ce har! Noi nu mai suntem în propriul nostru "pat" (capitolul 3,1), nefericiți și în primejdii spirituale, ci suntem în călătorie spre Mire, protejați prin lectica Sa.

Mai este însă aici o a doua lecție pentru noi ca credincioși. Pe de o parte aici este prezentată mireasa, cum stă în lectica lui Solomon și este purtată prin pustie sub ocrotirea și protecția sa pe drumul spre el. Pe de altă parte însă, vedem că această lectică era înconjurată și purtată de șaizeci

de viteji din Israel (versetul 7). Vitejii sunt de asemenea un tablou al rămășiței, acum nu ca mireasă, ci ca viteji ai lui Dumnezeu. Și acest tablou îl găsim reprezentat în chivot. Pe de o parte credincioșii au voie să știe, că ei sunt la adăpost, în siguranță în chivot, iar pe de altă parte avem voie, prin har, să ne comparăm cu leviții, despre care se spune în Deuteronom 10,8 că prima lor misiune, și cea mai de seamă, consta în a purta chivotul Domnului prin pustie, să-l protejeze și să-l țină sus. Ce misiune pentru noi! Noi suntem chemați de Dumnezeu, ca leviți aici în această pustie, în țara în care domnește moartea, să purtăm slava Domnului Isus, Persoana Sa și toate valorile care se găsesc în El, și să le protejăm de murdăriile lumii, chiar și de cele ale lumii creștine. Cât de mulți sunt aceia care încearcă să lezeze Persoana Sa și slava Sa prin învățături groaznice. Noi avem misiunea, da, privilegiul, ca viteji să ținem sus această Persoană aici în lumea morții și să-L apărăm (în ceea ce privește responsabilitatea noastră) de atacurile lumii.

Desigur aici se referă în primul rând la vitejii lui Israel, rămășița din viitor. Și ei vor trebui să lupte împotriva dușmanilor Domnului, ca să apere și să protejeze comoara care le-a fost încredințată, așteptarea lui Mesia și cunoașterea (oricât de mică ar fi ea) Persoanei Sale. Când în Ioel 3 se spune că poporul va fi adunat în valea lui Iosafat, Duhul Sfânt spune prin profet: »Acolo coboară-i pe vitejii tăi, Doamne!« (versetul 11). Când popoarele vor fi adunate împotriva lui Iehova și Unsului Său (Psalm 2), Dumnezeu va avea pe vitejii Săi în Israel, ca să bată popoarele. Atunci va exista un popor, după cum spune Zaharia 12, o rămășiță, care se va reîntoarce din pustie, ca aici. Această rămășiță, sub conducerea căpeteniilor lui Iuda, va ataca pe dușmanii care au tiranizat pe Israel și îi vor alunga din țară. Din păcate nu pot cita toate locurile unde se vorbește despre aceasta, însă găsim în Mica 5,5, că ei vor trimite împotriva asirianului, care va fi cucerit atunci țara, șapte păstori și opt căpetenii ale oamenilor; și ei îl vor izgoni din țară. De ce vor face ei aceasta? Pentru ca să apere lectica lui Solomon, ceea ce aparține lui Mesia, comoara pe care Dumnezeu o vede în El și în poporul Său, de dușmanii care se vor ridica împotriva lui Iehova și a Unsului Său; da, ca să pregătească drumul lui Mesia Însuși, ca să poată avea intrare la acest popor. În Mica 4,13 acești viteji sunt legați cu caracterul femeii, și aceasta arată că nu numai mireasa ci și vitejii lui Israel alcătuiesc împreună un tablou al rămășiței: »Ridică-te și treieră, fiică a Sionului! Pentru că voi face cornul tău fier și voi face copitele tale aramă; și vei sfărâma multe popoare; și voi închina câștigul lor Domnului și averea lor Domnului întregului pământ.« Citim mai departe în capitolul 5 de la versetul 4: »Și El (acesta este Mesia) va sta și va paște turma Sa în puterea Domnului, în mărirea Numelui Domnului Dumnezeu Său; și ei vor locui în siguranță, pentru că acum El va fi mare chiar până la marginile pământului. Și Acesta va fi pacea; când va veni asirianul în țara noastră și când va călca în palatele noastre, atunci vom ridica împotriva lui șapte păstori și opt căpetenii ale oamenilor. Și ei vor pustii țara Asiriei cu sabia și țara lui Nimrod în porțile ei; și ne va scăpa de asirian, când va veni în țara noastră și când va călca în hotarele noastre. Și rămășița lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca o roua de la Domnul, ca ploile mărunte pe iarbă, care nu întârzie din cauza omului nici nu așteaptă pe fiii oamenilor.«

Vedem așadar trei lucruri, pe care Dumnezeu în providența Sa le-a dat poporului Israel pentru călătoria prin pustie și pe care El i le va da și în viitor. În Numeri 9 și 10 sunt numite cele trei lucruri. În primul rând stâlpul de nor (un tablou al Duhului Sfânt), care mergea înaintea lor în pustie, ca să le arate drumul adevărat. În al doilea rând (în Numeri 10 la sfârșit), chivotul Domnului, care era în mijlocul poporului (un tablou al Domnului Isus). În al treilea rând (la începutul capitolului 10 din Numeri) trompetele de argint (un tablou al Cuvântului lui Dumnezeu), ca să cheme poporul la luptă. Găsim astfel aici stâlpii de fum, lectica lui Solomon și vitejii lui Israel. Aici nu au fost numite trompetele, ci un alt tablou al Cuvântului lui Dumnezeu, și anume în versetul 8: »Toți țin sabia, fiind deprinși la război.« Aceasta este sabia Duhului, despre care Efeseni 6,17 spune că este Cuvântul lui Dumnezeu și Evrei 4,12 confirmă aceasta: »Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri.« Găsim astfel cele trei lucruri ale providenței. Toate le-a dat Domnul Isus, ca să conducă această rămășiță prin pustie. Noi avem Duhul Sfânt locuind în noi și de aceea avem o mult mai mare

înțelegere a căilor lui Dumnezeu, în ocrotirea și în providența Sa. Să nu fim noi mult mai mulțumitori, că și noi avem aceste mijloace pentru ca în pericole și necazuri să fim ocrotiți și să fim conduși în siguranță prin pustie? Ce har, să ai un astfel de Domn! Ce multă nevoie au ei și noi de El, căci versetul 8 spune mai departe: »fiecare își are sabia la coapsă, din cauza spaimelor nopții«. Aici este încă noapte; noaptea, al cărei sfârșit ei îl așteaptă permanent, până va răsări soarele dreptății; aceasta este revenirea lui Hristos. Atâta timp cât mai durează noaptea, va fi prezentă spaima dușmanilor, spaima necazului, războiului, însă Dumnezeu le dă armele, ca să reziste în război.

După aceea se spune mai departe: »Împăratul Solomon și-a făcut o lectică din lemnul Libanului« (versetul 9). Este împăratul Solomon însuși, care a făcut aceasta. Domnul nu lasă pe seama nimănui să apere rămășița, așa cum El nu a lăsat pe seama nimănui să ne păzească în pustie. El Însuși, adevăratul Solomon (prințul păcii) și-a făcut această lectică și ne-a trimis-o, ca să ne conducă în siguranță prin pustie. Ce original este aranjată această lectică! Toate de la ea vorbesc despre slava Sa și ne amintesc, când stăm în această lectică, permanent de ceea ce Domnul Isus Însuși este. În afară de aceasta ne lasă să vedem cum El S-a gândit la toate și ne-a dăruit toate, ca să avem parte de ele și să fim apărați și protejați aici prin pustie. Lectica a fost făcută din lemn din Liban. Dumnezeu spune poporului: »Slava Libanului va veni la tine, chiparosul, ulmul și merișorul, cu toții laolaltă« (Isaia 60,13); tot lemnul Libanului« (un tablou al puterii și al caracterului nepieritor) îl va folosi Dumnezeu să protejeze pe poporul Său. »I-a făcut stâlpii din argint« (versetul 10). Noi știm că argintul este un simbol al prețului răscumpărării, pe care Domnul Isus l-a plătit, așa cum reiese clar din Exod 30,14-15. Stâlpii acestei lectică, am putea spune ștacheții, sunt din argint. Când mireasa se va uita printre ei își va aminti mereu de prețul pe care l-a plătit Domnul Isus ca s-o răscumpere, cu toate că ea înțelege încă foarte puțin. »Spătarul de aur, scaunul de purpură«. Spătarul ei este din aur. Aceasta vorbește de slava dumnezeiască. Dacă am fi putut intra în cortul din pustie, atunci nu am fi văzut nimic altceva în jurul nostru decât acest aur, care vorbește despre ceea ce este Dumnezeu în Sine Însuși, și cu ce slavă sunt îmbrăcați credincioșii; nu numai cu neprihănirea lui Dumnezeu, ci și cu toată slava Sa. Tot așa și această lectică avea înlăuntrul ei o rezemătoare din aur, din slava dumnezeiască. Aceasta arată miresei, că ea este înconjurată de această slavă. Însă și noi putem să știm, că și noi înșine am fost îmbrăcați cu această slavă și că ea într-un anumit sens va deveni și partea ei. Scaunul lecticii este din purpură. Ea va fi apărată și înconjurată de această purpură, care-i va aminti de slava Domnului Isus ca Împărat; însă pe de altă parte Psalmul 45 ne arată că Ierusalimul (mireasa) va fi împărăteasa, care va sta la dreapta Sa îmbrăcată în cel mai fin aur din Ofir. De aceea și ea va fi îmbrăcată cu această purpură minunată, care de asemenea vorbește despre demnitatea ei de împărăteasă, (compară cu capitoul 7,5), căci Mesia va ridica disprețuitul, jefuitul oraș, și îl va face soție a Sa, împărăteasă.

Ultimul tablou este cel mai minunat dintre toate. Aici chiar și vorbirea figurată este părăsită și Dumnezeu vorbește prin Duhul direct despre ceea ce El are înaintea ochilor. »Mijlocul, (înlăuntrul) i-a fost pardosit cu dragoste de către fiicele Ierusalimului«. Cu entuziasm se vorbește aici direct despre ce va acoperi interiorul lecticii. Ne putem imagina, cum fetele Ierusalimului, ca să rămânem la interpretarea textuală, în dragoste și devotament vor ornamenta interiorul acestei lectici cu daruri minunate. Și în Psalmul 45 găsim, că însoțitoarele miresei vor veni la ea cu daruri. Aici ni se spune care sunt darurile lor: sunt darurile dragostei. Dumnezeu nu uită niciodată ceea ce credincioșii - oricât de slabi ar fi fost ei și oricât de puțină înțelegere ar fi avut ei - au făcut din dragoste pentru El și pentru ai Săi. Când în viitor rămășița va fi condusă prin pustie, atunci va rămâne amintirea dragostei, pe care Dumnezeu a primit-o din Israel, chiar și în tot timpul cât Israel L-a respins. Nu a luat Domnul Isus în seamă dragostea pe care El a aflat-o când a venit la poporul Său și poporul L-a lepădat, în timp ce au fost totuși unii din popor, care din dragoste au așteptat pe Mesia; un Simion, o Ana, păstorii de pe câmp, un Iosif și o Maria? Nu a făcut bine Domnului Isus, că în Betania se găseau asemenea »fiice ale Ierusalimului«, o Maria, o Marta, un Lazăr, care I-au arătat dragoste în mijlocul unui popor care L-a lepădat? Nu a

văzut Domnul Isus, cum în mijlocul unui popor, care L-a dus pe cruce, erau ucenici înapoia ușilor încuiate, și după plecarea Sa la cer 120 de ucenici erau în Ierusalim? Aceasta este dragostea fiicelor Ierusalimului. Toate acestea sunt notate de Dumnezeu. Când în viitor această lectică va sluji ca să apere rămășița, atunci toate aceste amintiri, pe care Dumnezeu nu le poate uita niciodată, vor rămâne păstrate înlăuntru. La Dumnezeu nici dragostea ta nu este uitată (Evrei 6,10). Probabil că tu ești singurul din anturajul unor creștini sau necredincioși, la care Domnul poate să observe puțină dragoste de răspuns; El nu uită aceasta. Aici nu spune »dragostea miresei«, ci »dragostea fiicelor Ierusalimului«, și noi știm că fiicele Ierusalimului în tabloul Cântării Cântărilor sunt cei credincioși (fidele), a căror inimă merge după El, dar care posedă o mult mai puțină maturitate duhovnicească și o mai mică înțelegere, decât are mireasa, și deci nu cunosc această relație intimă cu Mirele, așa cum o are ea. Însă Dumnezeu vede dragostea chiar și la cei mai slabi și mai simpli credincioși, care există în inima lor pentru El. Această lectică este îmbrăcată pe dinăuntru cu dragoste de către fiicele Ierusalimului. Ce lucru minunat, că Dumnezeu scoate în relief dragostea ta și a mea, oricât de slabă, de mică ar fi ea, oricât de curând te-ai fi întors la Dumnezeu și oricât de puțină roadă duhovnicească ai fi adus până acum.

În versetul 11 găsim acum în sfârșit pe Solomon însuși înconjurat de alai. Până acum a fost vorba numai de mireasă, de aceea pe care Dumnezeu a ocrotit-o și a purtat-o prin pustie. Acum însă vedem pe Solomon însuși, și aceasta are importanță pentru dezvoltarea spirituală a miresei. Ea este aici, în mod sigur, mult mai maturizată decât în capitolul anterior. Ea este aici în legătură cu slujba de pe altar (atât cu altarul jertfei de ardere, cât și cu altarul tămâierii). Ea se sprijină în chip duhovnicesc pe lucrarea Domnului Isus ca Mare Preot, însă va veni un timp în dezvoltarea ei spirituală, când nu se va mai rezema pe slujba de pe altar ci pe Preotul Însuși. Aceasta o găsim în capitolul 8; acolo ea vine din pustie și se reazemă pe Preaiubitul ei. Aceasta are și pentru noi o însemnătate deosebită. În capitolul 2 vedem experiența multor credincioși, care tocmai au venit la credință și au descoperit ceea ce datorează Domnului. Aici însă ei au ajuns mai departe. Aici ei se gândesc nu numai la ceea ce a făcut El la cruce, ci și la ceea ce El face zilnic pentru ei, ca să-i călăuzească și să-i apere; ei devin conștienți de slujba Sa ca Mare Preot înaintea lui Dumnezeu. Însă cel mai minunat este, când inima nu e umplută în primul rând de ceea ce am primit, și nici chiar de ceea ce Domnul Isus face acum în cer pentru mine ca Mare Preot, ci când inima este umplută numai cu El Însuși. Atunci nu ne mai rezemăm numai pe slujba Sa, ci pe El Însuși, și anume atunci când El Însuși ia chip deplin în noi. Însă această dezvoltare o găsim pe parcursul întregii cărți, dar noi nu am ajuns așa de departe aici. Trebuie să aibă loc încercările descrise în capitolul 5.

Aici în versetul 11 vedem că ea va fi legată totuși cu împăratul Solomon. Aici încă nu se spune, că nunta a venit, vedem însă în maturizarea spirituală a rămășiței, că ea devine conștientă că va deveni mireasă, căci împăratul Solomon este văzut aici cu coroana cu care mama lui îl va încorona în ziua nunții lui. Ea vede la El dovada, semnul, că ea va deveni mireasă. Nu a sosit încă timpul ca ea să devină soția lui Solomon, însă ea a înaintat cu un pas în credință, căci i-a devenit clar, că ea va primi acest loc lângă el. Ea se va întări tot mai mult în certitudinea că ea se va uni odată cu El, cu toate că această certitudine este mereu în pericol de a fi întreruptă prin greutățile ei spirituale. „Ieșiți, fiice ale Sionului”. Așa cum se spune în Matei 25,6: »Iată Mirele, ieșiți în întâmpinare!« Așa se spune și în Zaharia 9,9: »Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar«. Așa vor deveni ei conștienți în credința lor, că Mesia vine și prin credință vor striga unul la altul: ieșiți și vedeți, împăratul Solomon va veni sigur, căci el este deja încoronat cu coroana cu care l-a încoronat mama sa. Aceasta este prima dată când se vorbește de mama Mirelui. Până aici a fost vorba deja de două ori de mama miresei. În capitolul 3,4 am citit că mireasa, după ce a regăsit pe Mire, L-a adus în casa mamei ei. Aceasta înseamnă că rămășița viitorului va recunoaște legăturile pe care Domnul Isus le-a avut dintotdeauna cu Israel. Israel este mama rămășiței din viitor. Însă aici stă un alt gând la bază. Aici se exprimă, că Israel este și mama lui Mesia, și vom vedea în capitolul 4, că din cauza aceasta Mirele numește mireasa sora

Sa. Căci mama, poporul Israel, care în viitor va aduce pe lume rămășița (capitolul 8,5), este aceeași care a adus pe Domnul Isus în lume. Ea este femeia din cartea Apocalipsa 12, care a născut pe Mesia și ea apare acolo îmbrăcată cu slavă strălucitoare. Aceeași femeie este așezată acolo pe aceeași treaptă cu rămășița din viitor.

Adevăratul popor Israel, acela care a așteptat venirea lui Mesia, a așezat totodată coroana pe capul Său, prin aceea că a recunoscut, că El este adevăratul Solomon (prințul păcii), și a așteptat ziua în care El se va lega cu Israel. Ei au trebuit să aștepte deja mii de ani după acest eveniment. Însă în viitor, când rămășița va lua ființă, ea Îl va privi prin credință și va vedea coroana așezată pe capul Lui, ceea ce este dovada, că va veni odată ziua în care ea va fi unită cu El, ziua nunții Sale. Aceasta este ziua despre care El vorbește în Isaia 54 și 62 către Sion; O, Sioane, te-am părăsit numai pentru un moment scurt; a trebuit să te părăsesc, căci Mi-ai devenit necredincios și nu M-ai ascultat; va veni însă un timp, când te voi primi iarăși, pe tine, femeia tinereții Mele, când Mă voi lega iarăși cu tine.

Iubite ascultător, îți spun un lucru: dacă tu nu crezi că este un viitor pentru Israel, atunci tu nimicești acest cuvânt de mângâiere al lui Dumnezeu. El Însuși a zis Sionului, că El l-a părăsit numai pentru timp scurt și va veni o zi, în care El va reprimi același Sion. Ar fi o mângâiere slabă pentru ei, dacă Sionul viitorului ar fi un Israel spiritual. Nu, Sionul are dreptul să știe, că el, și anume același oraș Ierusalim din vechime, va fi primit iarăși în viitor de către Dumnezeu. El se bucură de ziua nunții Sale! El a spus în Osea, că El îl va lua iarăși ca mireasă pentru Sine, îi va face din nou această ofertă. Ce priveliște! Acesta este Ierusalimul. Oricine îndepărtează ceva din aceasta, îndepărtează ceva din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus, că în viitor El se va îndura de același oraș, care L-a părăsit.

Este o zi, pe care Domnul o așteaptă, ziua »veseliei inimii Lui«, așa cum spune aici. Este ziua despre care poporul va spune: »Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea« (Psalm 118,24). Este ziua cea mare a Domnului, în care El, pe de o parte, va bate pe dușmani, iar pe de altă parte, ziua când El Se va uni iarăși cu poporul Său. Dacă am ști cum Domnul Isus ca Mesia dorește (căci El nu poate înceta să fie Mesia poporului Său) să fie iarăși unit cu acest popor, să se reîntoarcă la această rămășiță, atunci când rămășița va fi în cea mai mare nenorocire! El va veni la ei și le va vorbi cu cuvinte de mângâiere. El se va odihni în dragostea Sa, așa cum se spune în această minunată parte a capitolului 3 din Țefania: »Saltă de bucurie, fiică a Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și veselește-te din toată inima, fiică a Ierusalimului! Domnul a îndepărtat judecățile tale, a alungat pe vrăjmașul tău; Împăratul lui Israel, Domnul, (acesta este adevăratul Solomon), este în mijlocul tău: nu vei mai vedea răul! În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme!” Sionului: „Să nu-ți slăbească mâinile!” Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; (și apoi vine ziua bucuriei inimii Sale) El se va bucura de tine cu bucurie; va tăcea (sau se va odihni) în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie« (versetele 14-17). După aceea va veni timpul despre care vorbește și Psalmul 132, că Dumnezeu va veni iarăși la Sion și în acest oraș Își va găsi odihna. Acum Dumnezeu nu poate avea nici o odihnă în Ierusalim, căci orașul este în mâinile iudeilor necredincioși. Va veni însă un timp, când Iuda se va lupta în Ierusalim (Zaharia 14,14) și dușmanii vor fi bătuiți, când Dumnezeu va veni iarăși la orașul Său și va primi poporul, poporul acela, care atunci va fi trecut prin adâncimile războiului și necazului. Acest Dumnezeu, care va veni la ei, este Mesia, Domnul Isus, căci El este Dumnezeu lăudat în veci (Romani 9,5). El va fi ca Împărat în mijlocul lor și se va odihni în dragostea Sa pentru ei. Și poporul chinuit se va odihni de asemenea în această dragoste, cu care El va veni la ei, când în sfârșit ei vor fi salvați și eliberați din toate suferințele și necazurile lor. Ce timp! Crezi tu că Domnul nu așteaptă aceasta? El dorește după ziua nunții Sale, după ziua bucuriei inimii Sale.